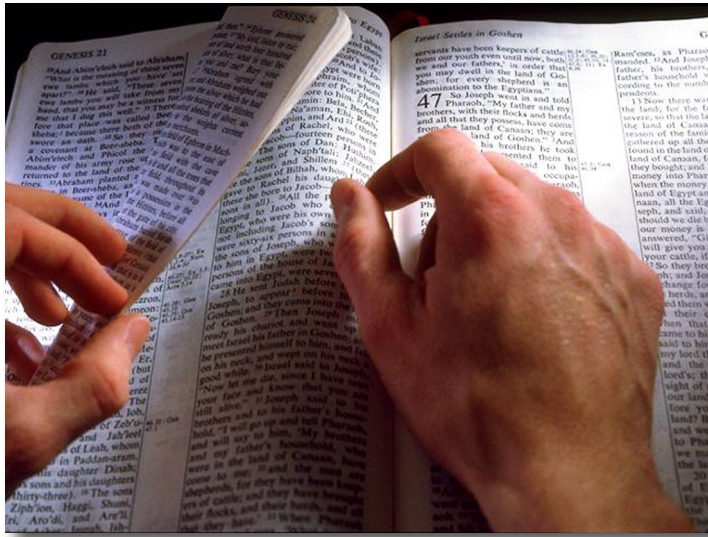

- HET HIERNAMAALS -

HOE ZIT DAT ?

Moeilijke vragen over het hiernamaals en de antwoorden erop.

In de brochure “als een mens sterft – wat dan?” kunt u lezen dat onze dierbare gestorvenen in de schoot van de aarde slapen; zij kunnen niet horen en niet zien en hebben geen deel aan alles wat op aarde geschiedt - hun geest is teruggegaan tot God; want bij de dood neemt Hij de levensadem of levensgeest terug die de mens bij de geboorte ontvangt. Wanneer de dag van de opstanding aangebroken zal zijn en Jezus op de wolken verschijnt, gaan de graven op Zijn bevel open en zij die oprecht in Hem geloofd hebben en ontslapen zijn, zullen deelhebben aan de eerste opstanding.

God vergeet Zijn kinderen niet; Hij heeft over hen gewaakt en hen bewaard. Evenals de mens bij de schepping uit het stof der aarde gemaakt werd, zo zal de Here onze dierbare doden voor de tweede maal uit het stof der aarde doen wederkeren. Wat een machtig schouwspel wanneer de zee en de aarde de gestorvenen teruggeven! Dan ontvangen zij de grote erfenis die Christus voor hen verworven heeft, namelijk het eeuwige leven.

Alle gelovigen hebben naar de vervulling van deze belofte uitgezien, die in hun tijd nog niet gekomen was. Wij lezen van Abraham en zijn nakomelingen: “Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die mede erfgenamen waren van dezelfde belofte... Daarom zijn er dan ook uit één man, en wel een verstovene, voortgekomen als de sterren des hemels in menigte en gelijk het zand aan de oever der zee, dat ontelbaar is. In dat geloof zijn dezen allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde.” - Hebr. 11:9,12,13.

Abraham kreeg de belofte dat zijn nakomelingen niet alleen Palestina zouden bezitten, maar de gehele aarde! (Rom. 4:13) Hij wist echter dat de Verlosser eerst moest komen voordat de erfenis gegeven kon worden (Hebr. 9:16). Zo zijn ook alle andere godsmannen gestorven; want van hen staat geschreven: "Ook dezen allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen, daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen." - Hebr. 11:39,40.

Hoe rechtvaardig is onze God! Hij wil niet dat de doden de levenden vóórgaan: de gestorven rechtvaardigen moeten wachten op de voltooiing van het grote verlossingsplan, terwijl de levenden uitzien naar de dag van Christus wederkomst, wanneer de doden met een onvergankelijk, nieuw lichaam opgewekt en de levend overgeblevenen met een onsterfelijk lichaam bekleed zullen worden. "Dit spreek ik evenwel uit, broeders; vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet. Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen." - 1 Kor. 15:50-53.

Wat een heerlijk vooruitzicht! Wat een troostrijke gedachte! Alle verlost en gaan de Here tegemoet in de lucht om altijd bij Hem te mogen zijn. (1 Thess. 4:17) Dan is de dood overwonnen! "En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning. Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw

prikkel?” - 1 Kor. 15:54,55. Nu heeft de dood zijn prikkel en overwinning nog. Hoeveel tranen worden dagelijks gestort, wat een leed en verdriet overweldigt het hart dat machteloos is tegenover deze vijand van het geluk; daarom zien Gods kinderen met een heilig verlangen uit naar de dag van Jezus wederkomst!

Zeker, in de Bijbel staan een aantal teksten die dit schijnbaar tegenspreken. Bij veel mensen komen wel eens vragen op die zij niet kunnen beantwoorden. Wij zullen nu enkele van die vragen behandelen. Laten wij echter voorop stellen, dat veel vragen door een verkeerde denkwijze ontstaan.

De Bijbel verklaart zichzelf en daarom moeten wij de ene tekst met de andere vergelijken. Volgen wij de goede manier van Bijbelonderzoek, dan ontdekken wij dat de Heilige Schrift een geordend geheel is. De mens kan wel eens iets zo uitleggen, dat het in tegenspraak met Gods Woord is, maar toch moet hij steeds bedenken dat GóD Zichzelf niet kan tegenspreken. Hij doet het ook niet. Wij zullen met de vragen beginnen - de volgorde is geheel willekeurig genomen.

1. Kan de ziel gedood worden?

Dit staat toch in Matteüs 10:28? “En weest niet bevreesd voor hen, die wél het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel?” Antwoord: Velen zijn van mening dat de ziel onsterfelijk is.

Voor hen zou Jezus dit in bovenstaande tekst bevestigen. Toch staat in de Bijbel niets van een “levende, bewuste ziel” die het lichaam dan overleeft. Het Griekse woord voor “ziel” in de grondtekst is “psyche.” In het Nieuwe Testament is dit woord veertig keer vertaald als “leven” en achtenvijftig keer als “ziel” of “zielen” in de zin van “mens” of “mensen”, als gemoed, hart enz. In

Matteüs 10:28 wordt even terloops vermeld, dat in het toekomstig oordeel de ziel “verdorven kan worden in de hel”. Het begrip “hel” wordt in een andere brochure behandeld. Jezus wilde Zijn apostelen onder de mensen uitzenden. Hij moest hen moed inspreken, want zij zouden tegen hun zin als schapen onder de wolven terecht komen (Matt. 10:16-18). Hoe zijn deze woorden bewaarheid na Jezus’ hemelvaart, toen de strijd tegen de gemeente begon! De discipelen hoefden echter niets te vrezen; de mensen zouden hen wel kunnen doden, maar toch geen erger kwaad aandoen. In de paralleltekst lezen wij: “Ik zeg u, mijn vrienden, vreest hen niet, die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. Ik zal u tonen, wie gij vrezen moet. Vreest Hem, die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel te werpen. Voorwaar, Ik zeg u, vreest Hem!” (Luk. 12:4,5). Noch satan, noch mensen zouden hun het eeuwige leven kunnen ontnemen, want dat is geborgen en wordt bewaard in Jezus Christus. “En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon.” (1 Joh. 5:11). “Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God.” (Kol. 3:3). Dit wordt ons deel bij de opstanding.

Wij hoeven geen vrees voor mensen te hebben, maar wel ontzag voor God, die macht heeft na de dood iemand in de “gehenna” te werpen; dat wil zeggen bij het strafgericht in de vuurpoel te verbranden. Er is dus niets ongerijmds in deze tekst; men heeft er alleen iets willen inleggen wat er niet staat.

De christelijk gereformeerde predikant Dr. G. Wisse schrijft in zijn boek over het Spiritisme op blz. 95: “Er wordt mij veel te mechanisch gesproken over de verhouding tussen lichaam en ziel om het dan zo voor te stellen, alsof de ziel uit een mager lichaam werd uitgetrokken, en afgezonderd, en de gestorven mens van de levende slechts hierin is onderscheiden, dat de gestorven mens precies is als een levend mens, maar alleen zijn lichaam mist. Neen, in de dood verandert het ganse organisch zijn van de mens; niet het lichaam sterft; niet de ziel sterft, maar de mens.”

2. Hoe moeten wij het verschijnen van Mozes en Elia begrijpen, als alle doden nog in het graf liggen?

“En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid. En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn geelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht. En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken. Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Here, het is goed, dat wij hier zijn; indien Gij het wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een en voor Elia een.” (Matt. 17:1-4). Wij lezen in de Bijbel van de grote hervormer Elia, dat God hem het voorrecht schonk bij zijn leven in de hemel opgenomen te worden. Zijn helper Elisa ging met hem mee over de Jordaan, en daar kwam een vurige wagen en nam Elia mee. “En, terwijl zij voortgingen, al wandelende en sprekende, zie, een vurige wagen en vurige paarden! en die maakten scheiding tussen hen beiden. Alzo voer Elia in een storm ten hemel. En Elisa zag het en riep uit: Mijn vader, mijn vader! Wagens en ruiters van Israël! En hij zag hem niet meer.” (2 Kon. 2:11,12a). Wij lezen hier niet, dat de ziel van Elia ten hemel voer, maar dat hij in lichamelijke gedaante opgenomen werd.

En wat staat er van Mozes, de krachtige leider die Israël uit Egypte verlostte en naar Palestina bracht? Hij is gestorven en begraven. “Toen stierf Mozes, de knecht des Heren, aldaar in het land Moab, volgens des Heren woord. En Hij begroef hem in een dal in het land Moab, tegenover Beth-Peor, en niemand heeft zijn

graf geweten tot op de huidige dag.” (Deuter. 34:5,6). Het Nieuwe Testament maakt er met een woord gewag van dat Mozes uit de doden werd opgewekt. “Maar Michaël, de aartsengel, durfde, toen hij met de duivel in twist gewikkeld was over het lichaam van Mozes, geen smadelijk oordeel uitbrengen, doch hij zeide: De Here straffe u!” - Judas 9. Michaël - “Wie is God gelijk?” - is ook een naam van Christus. Hij streed om het lichaam van Mozes; maar zolang de Here de dood nog niet overwonnen had, kon Satan zijn recht op het lichaam van Mozes laten gelden. De Here liet Mozes echter uit het graf verrijzen voordat de tijd van de opstanding gekomen was.

Zo waren Elia en Mozes met een verheerlijkt lichaam op de berg verschenen. De aanleiding tot deze verheerlijking leest u in Matteüs 16:28. Jezus had gezegd, dat sommige van Zijn discipelen de dood niet zouden smaken alvorens zij de Zoon des mensen in Zijn Koninklijke waardigheid hadden gezien. Ongeveer een week later nam Hij drie discipelen mee op de berg en Hij werd voor hun ogen verheerlijkt. Zij zagen Gods Koninkrijk in het klein. Elia stelde hen voor, die in één punt des tijds, in een oogwenk, met onsterfelijkheid bekleed zullen worden bij de wederkomst van Jezus en Mozes hen, die zullen deelhebben aan de eerste opstanding; samen gaan alle verlost en dan het Koninkrijk binnen. Het was geen visioen dat Petrus, Jakobus en Johannes kregen. Later schreef Petrus over deze gebeurtenis als volgt: “Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit. Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb. En deze stem hebben wij ook uit den hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.” - 2 Petr. 1:16-18. Het verschijnen van Mozes en Elia op de berg dient ook niet als bewijs, dat alle rechtvaardigen nu

reeds in de hemel zijn; maar wel als een bewijs voor de Bijbelse belofte: “De doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.” (1 Kor. 15:52).

3. Maar hoe is het met de rijke man en de arme Lazarus in Lukas 16:19-31? Zien wij hen in dit Schriftgedeelte niet op de plaats van bestemming?

Wat in Lukas 16 staat is een gelijkenis of beeldspraak, om Gods bedoeling duidelijk te maken. In het Oude en in het Nieuwe Testament vinden wij veel gelijkenissen - verhalen of voorstellingen die niet altijd overeenkomst met de werkelijkheid hebben; bijvoorbeeld in 2 Koningen 14:9 wordt een fabel als gelijkenis gebruikt om een belangrijke les te geven. Door de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus wilde Jezus de vermeende godsdienst en de schijnheiligheid van de Farizeeën in een helder licht plaatsen. Hoewel zij de waarachtigheid van de Schriften erkenden, hechtten zij ook geloof aan de overleveringen, maar Christus heeft niets verkondigd wat in tegenstelling met Gods Woord is. Het was juist Zijn bedoeling om het voor de ongelovige Farizeeën duidelijk te maken, dat bij het sterven het toekomstig lot van de mens beslist is: hij beërft de zaligheid of hij gaat verloren; de wijze waarop men geleefd heeft, is onherroepelijk voor de beslissing. Laten wij deze gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus nu eens nader bestuderen.

a. Wat Christus vertelde kan toch niet een “letterlijke” ervaring van die twee mannen geweest zijn? Er wordt immers gesproken over lichamelijke, levende mensen met tastbare organen, met ogen, oren, tong en vingers - over de “schoot van Abraham.” De begrippen: ziel - geest, hemel - hel worden in het geheel niet genoemd. Niemand gelooft toch dat er direct na de dood weer een voortbestaan is van het stoffelijk lichaam; ook niet aan het onmiddellijk uitdelen van het loon of de straf! De Bijbel leert duidelijk dat de

mens niet onmiddellijk na de dood het loon ontvangt - pas bij de wederkomst van Christus zal het oordeel voltrokken worden. "Ik betuig u nadrukkelijk voor God en Christus Jezus, die levenden en doden zal oordelen, met beroep zowel op Zijn verschijning als op Zijn koningschap." (2 Timoteüs 4:1). Hier zegt Paulus met nadruk dat Christus Jezus de levenden en doden bij Zijn verschijning zal oordelen. Hij bevestigt de uitspraak van de Here Zelf in Matth. 25:31-34: "Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan Zijn rechterhand en de bokken aan Zijn linkerhand. Dan zal de Koning tot hen, die aan Zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af." Daarom zijn de rijke man en de arme Lazarus niet direct naar de plaats van bestemming gegaan; verder zijn hemel en hel niet door een kloof gescheiden zodat verlost en zondaren met elkaar kunnen spreken. Er zijn nog meer ongerijmdheden in deze gelijkenis, want Abraham en de rijke man wisten hoe het met hun nabestaanden op aarde gesteld was. Gods Woord zegt echter dat de doden in het graf nederdalen om daar te rusten; ook dat Abraham niets van de levenden wéét. "Gij immers zijt onze Vader; want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet." (Jes. 63:16). "Ik zeide: In de bloei mijner dagen moet ik heengaan door de poorten van het dodenrijk, ik zal derven de rest mijner jaren. Ik zeide: Ik zal de Here niet zien, de Here in het land der levenden; ik zal geen mens meer aanschouwen onder de bewoners der wereld." (Jes. 38:10-11).

Dr. H. Bavinck schrijft in zijn boek: "Gereformeerde Dogmatiek," Deel IV, op blz. 575: "...graf en Sheol zijn niet los van elkaar te denken. Beide behoren tot de onderste plaatsen der aarde, worden

voorgesteld als de woning der doden, en wisselen met elkander herhaaldelijk af; der gestorvenen omvat; het rijk der doden, de onderwereld, en daarom ten onrechte in onze Statenvertaling dikwijls door “hel” vertaalt. De Sheol is toch de plaats, waar alle gestorvenen zonder uitzondering samenkomen, (1 Kon.2:2; Job 3:13, 30:23; Ps. 89:49; Jesaja 14:19; Ezech.32:18; Hab.2:5.) en waaruit terugkeer niet mogelijk is behalve door een wonder.” Jezus heeft met deze gelijkenis aan de hooghartige en eigengerechtigde Fari- zeeërs geen bedrieglijke voorstelling willen geven, maar een ernstige les; zij moesten leren zien dat de kinderen van het Koninkrijk door hun ongeloof buitengeworpen en de gelovige heidenen met Abraham, Isaak en Jakob erfgenamen zouden worden van Gods rijk. Wat voor de mensen hoog in aanzien is, daar heeft God een afschuw van, want bij Hem is geen “aanneming des persoons”. Aan het einde van deze gelijkenis gaf Jezus nog een korte samenvatting van Zijn gedachten: “Maar Abraham zeide: Zij hebben Mozes en de profeten, naar hen moeten zij luisteren... Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.” (Luc. 16:29,31).

4. In Openbaring 6:9,10 staat, dat de zielen van hen, die geslacht waren om het Woord van God en om het getuigenis dat zij hadden, met luide stem riepen.

“Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?” Wat betekent dit?

Deze zielen zijn niet in de hemel, want Openbaring 6 geeft een beschrijving van gebeurtenissen op aarde. (Lees dit hoofdstuk met aandacht). Het altaar verwijst naar het offeraltaar in de voorhof van de tempel, waarop de priesters de dieren offerden. Dit offeren was een symbool van Christus' offer en vond niet in de hemel plaats, maar op aarde. (Hebr. 13:12) Daarom kunnen deze “zielen onder

het altaar” niet in de hemel zijn. Op aarde stierven zij de marteldood om hun geloof in Jezus; hun bloed roept tot God om rechtvaardiging en pleit voor een verhaasten van Christus’ komst. Dan zullen zij uit de dood opgewekt worden om deelgenoten van Zijn heerlijkheid te zijn. Hun bloed roept ook om wraak, opdat zonde en zondaren voor goed vernietigd worden. De eerste martelaar voor het geloof was Abel. Toen hij gedood was, riep God Kaïn tot verantwoording en zei: “...Wat hebt gij gedaan? Hoor, het bloed van uw broeder roept tot Mij van den aardbodem.” (Gen. 4:10). Johannes, de schrijver van de Openbaring, gebruikte dezelfde beeldspraak toen hij schreef over al het vergoten bloed, dat gedurende de eeuwen door de martelaren werd vergoten en tot God riep om het einde van de zonde en zondaren te versnellen. Deze tekst leert in het geheel niet dat de zielen van de overledenen onsterfelijk en in de hemel zijn!

5. Zei Jezus niet tegen de moordenaar aan het kruis dat Hij hem diezelfde dag nog in het paradijs zou ontmoeten.

“En Jezus zeide tot hem: “Voorwaar, Ik zeg u: heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” Lucas 23: 43.

Wij moeten deze tekst uitvoerig bespreken; want, zouden wij ons door de dubbele punt voor “heden” willen laten leiden, dan ontdekken wij ongerijmdheden die een opheldering vragen. Als de Bijbel spreekt over een “dag”, dan eindigt deze bij zonsondergang. Die vrijdagmiddag van de kruisiging was de Here om 3 uur al gestorven. (Luc. 23:44-46;

Matt. 27:45-46) De twee misdadigers leefden nog, want zij werden van het kruis genomen en de soldaten braken hun benen om een ontvluchten te voorkomen. Dikwijls duurde het nog een paar dagen voordat zulke ter dood veroordeelden aan het lijden en de koorts bezweken. (Joh. 19:31-34). In het geval van Jezus was Pilatus verbaasd dat Hij 's middags al gestorven was. (Mark. 15:44). Het was bij de Joden de gewoonte om misdadigers vóór het aanbreken van de sabbat van het kruis af te nemen. De ene misdadiger kon dus onmogelijk op dat "heden" met Jezus in het paradijs zijn. En dan rijst de vraag: "Waar is het paradijs dat de Here bedoelde?" In sommige godsdienstige kringen beweert men, dat het paradijs niet in de hemel is, maar ergens in het heelal als een "plaats van overgang" of een "tussentoestand" voor de doden. De Bijbel spreekt in het Nieuwe Testament driemaal over een paradijs:

1. In Lukas 23:43, wat we net hebben aangehaald.
2. In 2 Korintiërs 12:2-4. Hier beschrijft Paulus een van zijn visioenen: hij voelde zich opgetrokken tot in de derde hemel - het paradijs Gods.
3. In Openbaring 22:2-7, waar Johannes toont wat hij van het paradijs ziet: het Nieuwe Jeruzalem, de rivier des levens bij de troon van God en de boom des levens.

Het is duidelijk dat het paradijs bij God in de hemel is. Hier zou Christus de moordenaar dan ontmoeten op de vrijdag van Zijn sterven. Dat dit onmogelijk was, zullen wij nu zien. Op zondag, na de kruisiging op vrijdag, bevond Jezus Zich met Maria bij het graf. Toen zij Hem herkende, wilde zij op Hem toesnellen en Hem vasthouden, maar Hij weerde haar af met de woorden: "Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar mijn Vader." Drie dagen na Zijn dood was Hij nog niet bij de Vader geweest, want gedurende die tijd lag Hij immers in het graf! (Matt. 28:5,6; Hand. 13:34-38.) Hoe kon toen een levende moordenaar op deze aarde,

een gestórfen Christus in de hemel ontmoeten? Op vrijdagmiddag of vrijdagavond gingen zij niet naar de hemel: de moordenaar niet bij zijn leven en Christus niet in de dood. Aan het kruis smeekte de moordenaar: “Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in uw Koninkrijk komt!” (Luk. 23:43). Hij verwachtte in geen geval dat de Heiland direct in Zijn Koninkrijk zou zijn, want zijn woorden waren immers: “Gedenk mijner, wannéér...!” De misdadiger heeft het verloop van de zaak wél begrepen, want de hoop van Israël was immers, dat de Messias als Koning zou komen om Zijn Rijk op te richten. Dit Koninkrijk is nog niet opgericht en daarom is de belofte aan de moordenaar ook nog niet in vervulling gegaan. Wij moeten Lukas 23:43 zó lezen: “Voorwaar zeg Ik u heden: Gij zult met Mij in het paradijs zijn.” In de oorspronkelijke handschriften staan geen leestekens; in de middeleeuwen kwam men op de gedachte punten en komma’s in de zinnen te plaatsen. De Bijbel was een zeldzaam Boek. De kerk verkondigde de leer van de onsterfelijkheid van de mens; van kindsbeen af was deze onbijbelse gedachte de vertalers ingegeven en daarom hebben zij leestekens gezet naar hun eigen inzicht. Leestekens zijn het werk van mensen om het lezen te vergemakkelijken. Door het verplaatsen van leestekens kan een zin een heel andere betekenis krijgen, zoals u hier ziet, wanneer de dubbele punt vóór of áchter het woordje heden komt te staan. Hoe troostvol waren de woorden van Jezus tot de moordenaar. Op de belijdenis van zijn geloof en na zijn schuldbekentenis kreeg hij op dat “heden” de belofte: “Gij zult met Mij in het paradijs zijn.” De Here bedoelde: “heden”, nu Ik als Veroordeelde aan het kruis genageld ben en allen zich aan Mij ergeren; nu Ik zo onmachtig schijn Mijzelf te verlossen en anderen te helpen; nu het is, alsof Mijn belofte geen kracht heeft, openbaart gij gelóóf in Mij...! Ik zal u het eeuwig leven schenken! Wanneer wij de hele Bijbel rustig onder de leiding van Gods Geest bestuderen, dan vinden wij géén ongerijmdheden.

6. Jezus heeft toch na Zijn sterven in de hel gepredikt? Het staat in 1 Petrus 3:18-20.

“Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest... heeft aan de geesten in de gevangenis gepredikt, die eertijds ongehoorzaam geweest waren...”

Jesaja 53 voorzegt het lijden en sterven van Christus op deze wijze: dat Hij de straf voor onze zonden moest dragen en daarna sterven. Wij lezen in vers 12 dat “Hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood.” In Hebrëeën 2:9 staat dat “Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken.” Hij stierf de gewone dood toen Hij het

“loon van de zonde” op zich nam en onze overtredingen aan het kruis droeg. Hij blies de laatste adem uit, zoals wij dat eens zullen moeten doen. Zijn dood was de prijs voor onze algehele verlossing. Hij moest dus ónze dood sterven, opdat wij mét Hem zouden kunnen leven. Jezus

werd grafwaarts gedragen - gewoon -, om daar in een droomloze doodsslaap te blijven, totdat Hij op de eerste dag van de week opgewekt zou worden. Maar wat wil Petrus nu in de aangehaalde tekst duidelijk maken? In de verzen 18 tot 20 spreekt hij erover hoe de Heilige Geest een middel in het verlossingsplan is, want Christus is “levend gemaakt naar de geest.” Paulus zegt het duidelijker in Romeinen 8:11, namelijk dat “Gods Geest Jezus uit de doden heeft opgewekt en dat deze Geest ook in ons woont.”

Dezelfde Geest waarschuwde de mensen die vóór de zondvloed leefden, door het prediken van Noach. Vanwege hun onbekeerde geestelijke gezindheid waren zij in de gevangenis van de zonde. Voordat Petrus zijn zendbrieven schreef, had Jezus hetzelfde beeld gebruikt, want Hij bevestigde de woorden van de profeet Jesaja: “De Geest des Heren is op Mij... en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen... om verbrokenen heen te zenden in vrijheid.” (Lukas 4:18,19) In de tijd van Noach was de massa zó vast in de boeien van de zonde geslagen, dat een geweldige watervloed haar lot besliste. In Genesis 6:3 had God gezegd: “Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben.” Zolang de mensen zich nog niet aan de “onvergeeflijke” zonde hadden schuldig gemaakt, worstelde Gods Geest met hen opdat zij de zonde zouden loslaten en zich bekeren. Door Noach en de andere profeten heeft de Heilige Geest altijd getuigd van Gods genade en rechtvaardigheid. In het eerste hoofdstuk van zijn brief schreef Petrus dat de profeten “hebben nagespeurd op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde.” Een andere vertaling zegt het begrijpelijker: “Zij (de profeten) vorsten uit naar welke en naar wat voor tijd de in hen sprekende Geest van Christus heen wees...” (vert. Prof. Brouwer) 1 Petrus 1:11.

Het is gevaarlijk en bedrieglijk om te veronderstellen dat de mensen die in Noachs tijd gestorven zijn, in de geestenwereld nog een tweede kans krijgen om zich te bekeren! De Schrift waarschuwt om in het “heden van genade” naar Gods stem te luisteren, omdat men geoordeeld wordt naar hetgeen in het lichaam gedaan is. “Het is de mensen beschikt éénmaal te sterven en daarna komt het oordeel.” (Hebr. 9:27) Niemand krijgt na dit leven nog eens tijd om zich te bekeren! Christus heeft, ook vóór de zondvloed altijd aan de harten van de mensen gewerkt en met de zondaren gepleit om hen tot bekering te brengen. Toen Hij op aarde was, wijdde Hij

zich volkomen aan de verheven taak om de gevallen mensheid te redden. Nadat Hij echter gestorven was en in het graf gelegd, was Hij Zich van niets bewust - Hij sliep... Hij was dus niet in een brandende hel om met de verdoemden te pleiten, dat zij zich zouden bekeren. In 1 Petrus 3:19 staat niets van Jezus' werkzaamheid als prediker in de hel of het dodenrijk; er wordt zelfs niet eens over de hel gesproken!

Bij al deze vragen zouden wij er nog meer kunnen voegen, maar het antwoord zou toch steeds het bewijs zijn dat de Bijbel zich nooit tegenspreekt. Onder het studeren moeten wij onze eigen mening steeds op zij zetten, Schrift met Schrift vergelijken en dan zullen wij de waarheid vinden. God gaf Zijn Woord aan ons als de enige en onfeilbare regel voor het geloofsleven. Hij is rechtvaardig en genadig. Zijn Woord zegt dat de mens "sterfelijk" is; de dood vernietigt de héle mens, die ophoudt te bestaan, en die in het graf blijft liggen tot de opstanding ten leven óf tot de opstanding ten oordeel. De mens zal loon naar werken ontvangen. (Matteüs 16:27).

Laten wij dankbaar zijn, dat God voor de dwalende mensenkinderen genadig is en tenslotte rechtvaardig over hen oordeelt.

Zullen wij nu samen bidden?

Rechtvaardige en genadige Vader in de hemel, ik heb U lief en ik dank U dat U mij liefhebt en geen behagen in mijn dood scheidt - ook niet in de dood van de goddelozen. Open mijn verstand om Uw liefde steeds beter te begrijpen en wek in mijn hart het verlangen op om zó voor Jezus te leven, dat ik straks met Hem op de vernieuwde aarde mag wonen. In Zijn naam bid ik dit - Amen.

Dit boekje komt uit de serie van 5 boekjes:

- * Als een mens sterft.
- * Het oordeel over de Goddelozen.
- * Hoe zit dat eigenlijk met de zondag?
 - * Als nieuw geboren.
 - * Het hiernamaals.

Samengesteld door "De Bazuin te Sion".

Deze brochure wordt u aangeboden door:
Stichting “De Bazuin te Sion”
Postbos 30
2957 ZG Nieuw-Lekkerland
Nederland

zie ook - www.bazuintesion.nl